

Οικουμενικός Πατριάρχης προς Αλεξανδρείας Θεόδωρο: Ανάδελφη και αντιχριστιανική η εισπήδηση του Πατριαρχείου Μόσχας στην Αφρική

/ [Γενικά Θέματα](#)

Στην ανάδελφη και αντιχριστιανική [εισπήδηση της Ρωσικής Εκκλησίας](#) στον ιεραποστολικό αμπελώνα του Παλαίφατου Πατριαρχείου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής εστιάζει Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος στο Πατριαρχικό Γράμμα που απέστειλε στον Προκαθήμενο του Δευτερόθρονου Πατριαρχείου, Πάπα και Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεόδωρο.

Ο Παναγιώτατος απάντησε πριν από λίγες ημέρες στο Γράμμα που του είχε

αποστέλλει ο Μακαριώτατος κ.κ. Θεόδωρος στο οποίο τον ενημέρωνε διεξοδικά για την κατάσταση που επικρατεί στην Αφρική μετά την δημιουργία Εξαρχίας από την Ρωσική Εκκλησία η οποία διασπά την ενότητα της Τοπικής Εκκλησίας, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρει ότι: *“Οι Ιεράρχαι του Πατριαρχείου Μόσχας θέλουν δώσει λόγο τω δικαιοκρίτη Θεώ, ου μόνον δια το διαπραττόμενον βαρύτατον εκκλησιαστικόν αυτών παράπτωμα, αλλά και δια την ζημίαν ην εν γνώσει τους επιφέρουν εις το σώμα της ιεραποστολικής εν Αφρική Εκκλησίας της Αλεξανδρείας και κυρίως εις τα ψυχάς των χιλιάδων νεοφωτίστων αδελφών ημών, τον αγαλλομένω ποδί προσερχομένων τη Ορθοδόξω Εκκλησία, επ’ ελπίδι σωτηρίας και εν δίψη αληθείας και αγιασμού”*.

Στο Πατριαρχικό Γράμμα αναφέρεται επίσης ότι οι Ιεράρχες του Πατριαρχείου Μόσχας που δρουν στην Αφρική προδίδουν τις ιερές Αρχιερατικές υποσχέσεις και ομολογίες, προτάσσοντας εθνοφυλετικές αντιλήψεις καθώς πρώτα δηλώνουν Ρώσοι και μετά Ορθόδοξοι. *“Ως έπραξαν επί αιώνες εις το πεδίο της λειτουργικής τάξεως, πράττουν σήμερον εις το παιδίον της Ορθοδόξου Εκκλησιολογίας, θεωρήσαντες την έμπονον ανοχήν της Εκκλησίας εις τας αλλοιώσεις του πρώτου πεδίου ως δυνητικήν αποδοχήν των ριζικών θεολογικών αλλοιώσεων επί του δευτέρου πεδίου”*.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης τονίζει προς τον Πατριάρχη Αλεξανδρείας κ.κ. Θεόδωρο ότι σήμερα η Ρωσική Εκκλησία ευλογεί τα “ιερά” όπλα τα οποία δολοφονικά στρέφονται έναντι κάθε έννοιας δικαίου, “κατά των υπερασπιζομένων την εδαφικήν ακεραιότητα της χώρας των ομοδόξων Ουκρανών”.

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος υπογραμμίζει ότι ενέργεια αυτή του Πατριάρχη Μόσχας και των Αρχιερέων που την εξυπηρετούν πλήττει ανάδελφα και εκδικητικά το Πατριαρχείου Αλεξανδρείας εκθέτοντας ανήκουστα ολόκληρη την Ορθόδοξη Εκκλησία, καθώς ανακόπτει τον κοινό αγώνα που δεν είναι άλλο από την επικράτηση του κηρύγματος του αρχηγού της πίστεως μας, Κυρίου Ιησού Χριστού.

Τέλος, ο Παναγιώτατος διαβεβαιώνει τον Προκαθήμενο της Αλεξανδρινής Εκκλησίας ότι δεν είναι μόνος στον αγώνα αυτό καθώς έχει τη στήριξη της Πρωτόθρονης Εκκλησίας.

Το Πατριαρχικό Γράμμα:

Αριθμ. Πρωτ. 180

Μακαριώτατε και Αγιώτατε Πάπα και Πατριάρχα Αλεξανδρείας, πάσης γης Αιγύπτου και πάσης Αφρικής, εν Χριστώ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ και περιπόθητε ἀδελφέ και συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετρούπολιτος κυριε Θεόδωρε, τὴν Ὑμετέραν γερασμίαν Μακαριότητα ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι, υπερίδιστα προσαγορεύομεν.

Λαβόντες τὰ ὑπ' ἀρ. Πρωτ. 016/2024 και ἀπὸ κ' Φεβρουαρίου ἐ. ἔ. Ὑμέτερα Γράμματα και θεωρήσαντες αὐτὰ ἐν συνοχῇ καρδίας Συνοδικῶς, κατὰ μήνα Μάρτιου, προαγομέθα ὅπως, ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς λίαν σημαντικὰ και λυπηρὰ περιλαμβανόμενα, ἀπαντήσωμεν ἀδελφικῶς διὰ τῶν μετὰ χεῖρας ἡμετέρων Πατριαρχικῶν Γραμμάτων.

Και ἄλλοτε, προσφιλέστατε ἀγιε Ἀδελφέ, εἰχομεν ἀμφοτέροι ἐμπόνως ὑπογραμμίσει τὸν ἐκ τοῦ μυσαροῦ και ἀντιχριστοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ θανάσιμον κίνδυνον διὰ τὴν Ἀγιοπάτην Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, τὴν φιλιάτην και τῶσον προσβαλλομένην καθ' ἡμέραν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἣν ἐπὶ αἰῶνας αἱ Νέας Ρώμης και Αλεξανδρείας κλειναὶ Καθέδραι μετὰ σθένους ἀκαταπόνητου, ἀφροσύτως ἀπολύτου και ζήλου ἱεροῦ ὑπερησπίσθησαν διὰ φωτεινῶν Τεραρχῶν, διὰ θυσιῶν και ἀγώνων και πόνων και βασάνων. Σήμερον, εἴτερο ποτέ και ἄλλοτε, ἡ Αγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, εἰ και καλουμένη ἵνα ἀρη τὸ βάρος τῆς πρωτοπορίας ἐν τῷ Χριστιανικῷ κόσμῳ, ὁμως νοσεῖ ἐσωτερικῶς και βαρυνολοῦσα ἐξαντλεῖται εἰς καταστροφικὴν ἐσωστρέφειαν, εὐρισκομένη πρὸ τοῦ συνεχῶς διωκομένου θανασίμου καρκινώματος τοῦ ἐθνικιστικοῦ ιδεολογηματος. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν «μεμέριται ὁ Χριστός». Ἡ ἀξιολύπητος πραγματικότης τῶν ἐν τῇ λεγομένη «διασπορᾷ» πολυαριθμῶν και ποικίλων λειτουργικῶς, γλωσσικῶς, δικαστικῶς και κυρίως ἐθνοτικῶς «Ὁρθόδοξων παρουσιῶν», ἡ ἐξαπλουμένη νεο-ἐκκλησιολογική ἀντίληψις νεοπαγῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν περὶ ὑπεροχῆς δικαιοδοσίας, ἡ ἀκριτος ἀμφισβήτησις και ἐν τοῖς πραγμασι καταστρατήγησις πάσης ἐννοίας ἐκκλησιαστικῆς και ἐκκλησιολογικῆς τάξεως και ἱεραρχίας ἔχουν καταστή πλέον σαφεῖς, ὄχι μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους, ἀλλὰ και εἰς τὸ διεθνές στερέωμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου καλούμεθα ἵνα μαρτυρησωμεν ἐν μᾶ φωνῇ Χριστὸν ἐσταυρωμένον και ἀναστάντα.

Τούτων δὲ ἀπάντων φυσικὸν ἐπακόλουθον τὸ λίαν θλίβον ἡμᾶς γεγονός τῆς ἀναδέλφου και τῷ ὄντι ἀντιχριστιανικῆς σκοπίμου εἰσπηδήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας εἰς τὸν εὐλογημένον ἀμπελώνα τῆς καθ' Ὑμᾶς Ἀγιοπάτης και Παλαιφάτου Ἐκκλησίας τῆς Αλεξανδρείας. Οἱ Τεράρχαι τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας θέλουσι δάσει λόγον τῷ δικαιοκρίτῳ Θεῷ, οὐ μόνον διὰ τὸ διαπραττόμενον βρώτατον ἐκκλησιαστικὸν αὐτῶν παράπτωμα, ἀλλὰ και διὰ

την ζήμιαν ἢν ἐν γνώσει των ἐπιφέρουν εἰς τὸ σῶμα τῆς ἱεραποστολικῆς ἐν Ἀφρική Ἐκκλησίας τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ κυρίως εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χιλιάδων νεοφρονησίων ἀδελφῶν ἡμῶν, τῶν ἀγαλλομένῳ ποδὶ προσερχομένων τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἐπ' ἐλπίδι σωτηρίας καὶ ἐν διψῇ ἀληθείας καὶ ἀγαπασμοῦ.

Οὐδὲν ἐκ τῶν ἀνωτέρω προβληματίζει αὐτοὺς. Κινούνται ὁμαδικῶς, ὡς ὄχλος ὑπνώπων, ὑποτασσόμενοι ἀκριτίως εἰς τὴν λογικὴν τῆς ἐπικρατήσεως τῆς φυλῆς. Ὑπακούουν ὄχι εἰς τὸν ταπεινὸν Χριστὸν, ἀλλ' εἰς τὸν ἰσχυρὸν χρυσόν. Προδίδουν τὰς ἑαυτῶν ἱεράς ἀρχιερατικὰς ὑποσχέσεις καὶ ὁμολογίας, ὀκνιζόμενοι ἀνίερου πιστῆν εἰς τὸ διακηρυχθέν ἐπικίνδυνον ὄραμα καὶ αἰρετικὸν ιδεολόγημα τοῦ «ρωσσικοῦ κόσμου» καὶ εἰς τὸν θανατηφόρον «ἱερὸν πόλεμον» κατὰ τῶν «ἐχθρῶν» τοῦ «ἁγίου ἔθνους» αὐτῶν. Δηλοῦσιν ἀνεκδιαιστώως καὶ ἀνευθεράστως «πρῶτον Ρώσσοι καὶ εἶτα Ὀρθόδοξοι». Παλαιῶθεν ἠλλοιώσαν τὴν παραδοθεῖσαν αὐτοῖς ἐντεύθεν γνησίαν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, τὴν πατρῶϊαν λατρείαν καὶ τὴν λειτουργικὴν εὐταξίαν, τὰς ἐκκλησιαστικὰς τέχνας τῆς ἀγιογραφίας καὶ τῆς ἱεροφαιτικής, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀρχιτεκτονικὴν, τὰ φερόμενα ἄμφω, ἀκόμη καὶ τὰ ὄφρικια, τὰ ἱερά σκεύη, τὰς παραδόσεις, ὅτι ἦτο δυνατόν ἵνα ἀλλοιωθῆ, ὥστε νὰ καταστήσουν πάντῃ σαφές ὅτι διαφέρουν καὶ ὑπερτεροῦν. Καὶ τὴν διαφοροποίησιν των αὐτῆν ἐπιθυμοῦν ἵνα ἐπιβάλλουν σημερον ὡς ὀρθὴν ἔκφρασιν τῆς Ὀρθοδοξίας, προξενούντες ἀχλὺν καὶ εἰσοφούντες γενικωτέραν σύγχυσιν. Ὡς ἐπραξαν ἐπὶ αἰῶνας εἰς τὸ πεδῖον τῆς λειτουργικῆς τάξεως, πράττουσιν σημερον εἰς τὸ πεδῖον τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, θεωρήσαντες τὴν ἔμπονον ἀνοχὴν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς ἀλλοιώσεις ἐπὶ τοῦ πρώτου πεδίου ὡς δυνητικὴν ἀποδοχὴν τῶν ὀρθῶν θεολογικῶν ἀλλοιώσεων ἐπὶ τοῦ δευτέρου πεδίου.

Ὀλίγοι μάλισ ἐνιαυτοὶ παρήλθον, ἀλλωστε, ἐκ τῆς ἀδιστάκτου ἀποφάσεως των ὅπως πλήξουν σύνολον τὴν Ὀρθοδοξίαν, διὰ τῆς σκαιᾶς ἐνεργοῦ ἀποχῆς των ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐν Κρήτῃ Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (2016), εἰς τὴν προετοιμασίαν τῆς ὁποίας παρελκυστικῶς μετείχον ἐπὶ πενήκονταετησίαν ὄλην. Σήμερον, εὐχαριστώως εὐλογοῦν τὰ «ἱερά» ὄπλα τὰ δολοφονικῶς στρεφόμενα, παρὰ πᾶσαν ἐννοίαν διεθνούς δικαίου, κατὰ τῶν ὑπερασπιζομένων τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας των ὁμοδόξων Οὐκρανῶν. Προκρίνεται τὸ μῖσος, ἐναντι τῆς ἀγάπης, ὁ θάνατος ἐναντι τῆς ζωῆς, ἡ ἐπιβολὴ ἐναντι τῆς ἐλευθερίας, τὸ ἔθνος καὶ ἡ φυλὴ ἐναντι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸ ψεῦδος ἐναντι τῆς ἀληθείας.

Ταῦτα ἔχοντες ὅπ' ὄψει ἀνεγνώσαμεν Συνοδικῶς, ἅγιε Ἀδελφέ, τὰ ἐναγῶνια Ὑμέτερα Γράμματα, ἐγκύβαντες μετὰ προσοχῆς εἰς τὰ ἐν αὐτοῖς ἀλλοεινὰ λίαν καὶ ἐρεβώδη περιλαμβανόμενα καὶ καταγγελλόμενα, συγκλίναντες ὁμοφώνως εἰς τὴν κοινὴν πλέον πεποιθῆσθαι ὅτι αἱ ἐν προκειμένῳ ἀνήκουστοι καὶ πάντῃ καταδικασταί, ληφθείσαι ἤδη ἢ σχεδιαζόμεναι, πρωτοβουλία τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας καὶ τῶν σὺν αὐτῷ Ἀρχιερέων πλήττουσιν ἀναδέλφως, ἐκδικητικῶς καὶ ἀνηλεῶς τὴν καθ' Ὑμᾶς Ἀγιοπάτην Ἐκκλησίαν, ἐκθέτουσιν ἀνηκῶτως σύνολον τὴν Ὀρθοδόξην Ἐκκλησίαν, ἀνακόπτουσι τὸν κοινὸν ἀγῶνα ἀπάντων ἡμῶν πρὸς σεβασμὸν καὶ ἐπικράτησιν τοῦ κηρύγματος

του αρχηγού και τελειωτού της πίστεως ἡμῶν Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ προκυπτουσῶν καὶ παγκοίνως ἀποδεκτῶν ἀξιών τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρέπειας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ προσώπου, τῆς δημοκρατικῆς διαχειρίσεως τῶν κοινῶν, τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν. Δι' ὃ καὶ πλήρως δεικναιολογημένοι καὶ ἐπὶ τῆς κανονικῆς παραδόσεως τεθεμελιωμένοι τυγχάνουσιν αἱ σχετικαὶ ἀποφάσεις τῆς τε Ὑμετέρας Γερουσίας Μακαριότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν Τεράς Συνόδου τῆς τῶν Ἀλεξανδρείων Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν τοιαύτην περίστασιν, Μακαριώτατε, ἡ Παλαιάριτος Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας οὐδόλως πορεύεται μόνη. Ἀπαντες στρέφομεν πρὸς Ὑμᾶς πάσας τὰς σκέψεις, τὰς προσευχὰς, τὰς προσέσεις ἡμῶν, ἐν ἀλληλεγγύῃ ἀπολύτως, ἐν στοργῇ ἀδελφοποθῆτως, ἐν καρδίᾳ ζωοῦσῃ, ἐν πόνῳ ἀνυποκρίτως, ἔχοντες ἐν ταυτῷ τὸν νοῦν προσπλαμένον εἰς τὸν Κύριον τῆς Δόξης. Ὅστις καθοδηγεῖ πάντοτε τὴν νοστήν ὁδὸν εἰς εὐδίους λιμένας, ἀναμένοντες τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν εἰς ἑαυτούς, ἐλπίζοντες ὅτι ὁ κελαινὸς πόντος τοῦ νοσηροτάτου ἔθνοφυλετισμοῦ καὶ τοῦ στενωπῶς ἐννοουμένου «ἐθνικοῦ συμφέροντος», ἐν ᾧ κλυδωνίζεται νῦν ἡ Ἀγιοτάτη Ὀρθοδοξία, πρόκειται ἵνα τραπῆ εἰς εὐξείνου καὶ ἀξιοπλοῦν θάλασσαν ταπεινώσεως, ἀνοχῆς καὶ ἀγάπης. Καὶ τοῦτο, διότι γινώσκομεν καλῶς ὅτι τὸ σκότος οὐ κατισχύει τοῦ φωτός, ἡ κακία οὐκ εὐδοκμεῖ ἐπὶ καλλυγόνου ἐδάφους, ἡ σκοπιμότης οὐκ εὐλογεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγαθῆς συνειδήσεως. Γινώσκομεν δὲ προσέτι καλῶς, Μακαριώτατε, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν δικαίῳ, κινούμεθα ἐπὶ τῶν βημάτων τῶν Πατέρων ἡμῶν, ἰστάμεθα ἐπὶ τοῦ στεροῦ ἐδάφους τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς φιλανθρώπου ἀγάπης. Ταῦτα πάντα ἐνισχύουν τὸ ψυχικὸν ἡμῶν σθένος, ἰσχυροποιοῦν τὴν βεβαιότητα καὶ χαλυβδώνουν τὴν ἀποφασιστικότητα ἡμῶν, διότι χρέος ἔχομεν ἱερὸν ἐναντι τῶν ἀνθρώπων, τῆς ἀληθείας, τῆς ἱστορίας, τῶν προγόνων ἡμῶν καὶ ἐναντι αὐτοῦ τούτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Ὅποιον μόνον λατρεύομεν, εὐλογοῦμεν καὶ ἀκαταπαύστως δοξάζομεν «πάντων ἔνεκεν».

Ἐφ' οἷς καὶ πόθῳ Χριστοῦ καὶ φιλήματι ἀγίῳ περιπτυσσόμενοι τὴν Ὑμετέραν σεβασμιόθητον Μακαριότητα, διατελούμεν Αὐτῆς ἀγαπητὸς ἀδελφός, συλλειτουργός καὶ συγκοινωνός ἐν τῷ ἐνὶ καὶ κοινῷ Ποτηρίῳ, ἐξ οὗ πίνοντες, οὐ μὴ διψήσωμεν εἰς τὸν αἰῶνα. Ἀμήν.

βικ' Ιουλίου κ'
Τῆς Ὑμετέρας γερουσίας Μακαριότητος
ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
Κωνσταντίνος Βαρθολομαῖος

Κεντρικὴ φωτογραφία: Νίκος Παπαχρήστου